

om ikke også Danmark har en interesse i at effektivisere vores kamp mod professionel international kriminalitet.

Hvordan det så skal ske – sagt til Enhedslisten, SF, Fremskridtspartiet og også Dansk Folkeparti – med hvilke midler det skal ske, og om vi kan gøre det på en sådan måde, at vi kan holde os til den form, vi har i dag, kan ingen seriøse politikere svare på.

Det eneste, jeg bare vil slå en streg under i dag, er, at jeg ikke tror, vi tjener noget formål ved at fulde til hinanden: Det er enten opgivelse eller fuldstændig fastlåsen af de fire forbehold i al fremtid. Det synes jeg ikke er et fornuftigt standpunkt at have. Hvis tingene skal være ordentlige, så kan vi sige i dag: Regeringen står inde for, at de fire forbehold er uændrede under regeringskonferencen og også efter. Deres fremtid efter regeringskonferencen bestemmer danskerne selv. Sådan vil det være. Hverken mere eller mindre.

Så vil jeg godt gøre et par bemærkninger om retspolitikken. Fru Margrete Auken stillede følgende spørgsmål til hr. Torben Lund, til Det Radikale Venstre og til andre blandt regeringspartierne debattører: Er det sådan, at retspolitikken hviler på det samme fundament, som I har været kendt for i alle årene? Og svaret er: Ja, det gør det. Jeg kan ikke følge fru Margrete Auken, når hun taler om, at vi nu går i gang med at sprede hagl på kryds og tværs på den retspolitiske scene.

Der er to spørgsmål, som optager mig meget, og også her vil jeg appellere til, at vi ikke taler forbi hinanden. Fru Margrete Auken sagde: Får vi virkelig færre narkomaner af regeringens indgreb mod gadepushere? Mit svar er: Ja. Og mit svar nummer to er, at det ville være et sølle argument, hvis man sagde: Lad være at gøre noget ved det, fordi andre bare kommer til fadet i stedet for. Nogle har advaret mig imod at gå ind i alt for mange detaljerede svar i dag, fordi det kan forlænge debatten, men jeg synes alligevel, at det er meget vigtigt at holde fast i det.

Jeg ved ikke, hvor meget man i givet fald har fulgt det, men det er sikkert meget, og jeg vil ikke se passivt på mafialignende Gambia-bånd af gadepushere; det vil jeg simpelt hen ikke. Og jeg ser ingen modsætning mellem at have et humanistisk retspolitisk grundsyn og så at sige, at det dér vil vi simpelt hen ikke acceptere. Jeg vil simpelt hen ikke acceptere, at der spekuleres i at sælge små mængder af heroin dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned til unge men-

nesker, der får et liv, som næsten er værre end det, der er beskrevet i Biblen som det, der ligger nederst. Det er uacceptabelt.

Så må jeg sige til fru Margrete Auken, at der er ingen modstrid mellem det at have en god forebyggelsespolitik, som skal være bedre end den, vi har, en bedre informationsvej, som skal være bedre end den, vi har, og så det, at mennesker må tage konsekvensen af deres handlinger. Vi skal være lige så konsekvente over for dem, der overskrider lovens rammer, ikke mindst dem, der har konsekvenser for andre menneskers liv, som vi er over for kriminalitetens årsager.

Det andet, jeg godt vil sætte en streg under i denne debat, er vores ansvar. Folketingets debat om retspolitik i Danmark, uanset om vi taler om narkomaner eller vi taler om indgreb i forhold til rockerne, er ikke en konkurrence mellem hårde nysere og bløde naivister. Det er det altså ikke. Det er en ordentlig debat, der fortsat skal respektere vores retspolitiske grundprincipper, men som samtidig selvfølgelig også skal lytte, skal se, skal tage konsekvensen af det enkle folkelige krav. Som de siger ude i Polensgade, som en enlig mor siger til mig:

»Kunne du ikke være rar hjemme i regeringen og i Folketinget at lægge op til, at min datter på 7 år, Hilda, fortsat kan gå trygt i skole om morgenen, når jeg går på arbejde?«

Er det ikke et fair krav? Er det ikke et fair ønske, som vi også som retspolitikere, både SF'ere og Socialdemokrater, CD'ere, Radikale Venstre-folk, Venstrefolk og alle mulige andre, burde kunne tage konsekvensen af? Jeg synes det.

Det forslag, som justitsministeren i morgen vil præsentere for Folketinget, er et forslag, der tilsigter et eneste formål, men til gengæld et meget vigtigt: at mennesker, der er henvist til at bo ved siden af et sådant tilholdssted, fortsat kan færdes i tryghed. Og hvis de ikke kan færdes i tryghed, eller der er risiko for, at de ikke kan, så får politiet midler til at gribe ind. Så enkelt er det. Lad os nu ikke rode os ind i alle mulige juridiske finesser og petitesser. Så enkelt er det.

Jeg vil også gerne sige, at jeg i de seneste dages aviser har læst meget om de juridiske eksperter udtalelser om regeringens lovforslag, både folk fra dommerstanden og fra politiet og andre steder. Der er én ting, jeg er forundret over – på den anden side er det jo ikke nyt – nemlig at man er i stand til at udtale sig med så